

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce: **J. Z.**, bytem L., Na H. X, zastoupeného: JUDr. Radek Bechyně, advokát se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. června 2015 č.j. DSH/5785/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru dopravy, ze dne 11.3.2015 č.j. MeRo/319/OD/15, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle §125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.700,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 3 měsíce a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil porušení zásady oficiality proto, že nebylo užito důkazních

prostředků pro zjištění skutkového stavu věci. Žalobce namítal, že navrhl provedení místního šetření za účelem přesného určení místa spáchání přestupku, neboť dle rozhodnutí byl přestupek spáchán na dálnici D5 mezi 57 a 59 kilometrem, avšak v úředním záznamu je uvedena pozice měřicího stanoviště „D5 7km směr Rozvadov“, tedy že bylo měřeno těsně za hranicí města Prahy a řidič byl zastaven až na 59 km dálnice. Podle žalobce by v takovém případě vznikla pochybnost o osobě řidiče i o vozidle. Pokud žalovaný nepovažoval za nutné provést místní šetření, měl podle žalobce napravit chyby v úřední záznamu o přestupku, což neučinil, v důsledku čehož podle žalobce přetrvávají pochybnosti o místě spáchání přestupku. Podle žalobce dále žalovaný nevyvrátil jeho tvrzení, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo, když žalovaný k tomu uvedl pouze, že se jedná o verzi nereálnou, neboť na toto měl pouze necelou minutu, během níž měl ujet 2 km od měřicího stanoviště policie a místem silniční kontroly. Žalobce znovu poukázal na obsah úředního záznamu, podle něhož bylo kontrolní stanoviště na 7 km dálnice D5, tudíž bylo podle žalobce na výměnu řidičů dostatek času a prostoru a měla být zásada in dubio pro reo reflektována a aplikována ne zcela nemožná verze skutkového děje tvrzená žalobcem.

Dále žalobce tvrdil, že mu nebyly prokázány materiální znaky přestupku, tedy že by svým jednáním kohokoliv ohrozil či narušil veřejný zájem, neboť není v rozhodnutí konstatováno, koho žalobce ohrozil. Žalobce se neztotožnil se závěrem žalovaného, že materiální znaky odpovídají znakům formálním, neboť by nebylo potřeba materiální znak prokazovat. K argumentaci žalovaného, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo porušením pravidel silničního provozu, když je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, žalobce uvedl, že i tato formulace stírá rozdíl mezi formálním a materiálním znakem přestupku. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009 č.j. 5As 104/2008 nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. NSS sice popisuje odlišnou situaci, avšak rovněž se zde nejednalo o zastavěnou oblast a dle žalobce se v porovnání marginální překročení rychlosti v obci s překročením rychlosti na dálnici o 35 km/h, neboť je zde vyšší povolená rychlost než v obci. Dále žalobce namítal, že není specifikováno v rozhodnutí, jaká byla hustota provozu v době spáchání přestupku, aby bylo možno posoudit případnou riskantnost jednání žalobce. Dle žalobce provoz musel odpovídat možností jet lehce vyšší rychlostí bez ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, neboť nikde nebylo zmíněno, že by žalobce předjížděl. Tyto skutečnosti mohl podle žalobce správní orgán prokázat výpověďmi zakročujících policistů. Žalobce měl za to, že nelze jeho žádost o prokázání materiálních znaků přestupku odůvodnit faktem, že u trestních věcí jsou tyto znaky podobné, neboť v českém právním řádu se v trestních věcech materiální znaky neprokazují.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že v rozhodnutí došlo k chybnému přepisu citace záznamu přestupku, nikoliv z úředního záznamu, kdy v záznamu přestupku je správný údaj „D5 57 km směr Rozvadov“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že k přestupku došlo na 57km, když tento údaj je opakovaně uváděn. O místě přestupku nejsou pochybnosti a ve výroku prvostupňového rozhodnutí je místo spáchání přestupku vymezeno na 57km dálnice D5 ve směru na Rozvadov. Dále žalovaný připomněl, že z oznámení přestupku plyne, že jako řidič vozidla byl ztotožněn právě žalobce, a to dle občanského průkazu uvedeného čísla. Současně z výpovědi zakročujícího policisty bylo prokázáno, že od zaměření vozidla do jeho zastavení nemohlo

dojít k záměně řidiče ani vozidla, neboť vozidlo neztratil policista z dohledu a ve vozidle byl žalobce sám. Žalobce ani nekonkretizuje, kdo by měl být místo něho přestupcem a jím uváděný průběh skutkového děje považuje žalovaný za vyvrácený svědeckou výpovědí, která vyloučila jinou osobu ve vozidle. Dále ztrácí tvrzení žalobce věrohodnost jeho přednesením poprvé v odvolacím řízení. Žalovaný setrvává na závěru o technické nemožnosti provedení výměny řidičů, neboť si lze jen těžko představit vozidlo jedoucí téměř 170 km/h, že by řidič přelézal do zadní části vozidla, přičemž vozidlo ujelo pouhé 2km, které v takové rychlosti překoná za necelou minutu. To vše bez způsobení dopravní nehody považuje žalovaný za vyloučené, technicky nerealizovatelné, nesoucí znaky absurdity. O naplnění materiálního znaku přestupku lze podle žalovaného uvažovat pouze u případu nejméně závažných přestupků daného druhu. V případě naplnění kvalifikačních znaků závažné kvalifikované skutkové podstaty je již z povahy věci závěr o nenaplnění materiálního znaku přestupku vyloučen mimo jiné proto, že se naplněním kvalifikačních znaků vymyká svojí nebezpečností běžně se vyskytujícím případům deliktům daného druhu. Pro učinění závěru o naplnění materiálního znaku přestupku je pak třeba, aby určité jednání bylo potenciálně způsobitelné ohrozit bezpečnost silničního provozu, nikoliv aby došlo k ohrožení jmenovitě určených subjektů. Při překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 25% tak dochází k naplnění materiální známky přestupku bez výjimek vždy, proto v tomto směru nebylo potřeba provádět žádné další dokazování.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 23.12.2014, podle něhož žalobce v tento den v 11:43 hodin řídil osobní motorové vozidlo VW Passat RZ ... na dálnici D5 na 57km ve směru na Rozvadov a zařízením Ramer AD9C mu byla naměřena rychlost po odečtení tolerance 165 km/h v místě s maximální dovolenou rychlostí 130 km/h. Žalobce oznámení o přestupku odmítl podepsat, je na oznámení uvedeno i jeho číslo OP. Podle úředního záznamu Policie České republiky (dále jen PČR) ze dne 27.12.2014 stála hlídka na 57 km dálnice D5 ve směru na Rozvadov, kde prováděla měření maximální dovolené rychlosti. Od změření do zastavení měla hlídka vozidlo na dohled a k zastavení došlo v prostoru 59 km dálnice D5 na parkovišti Shell ve směru na Rozvadov, kde byl jako řidič ztotožněn žalobce, který cestoval ve vozidle sám. Lustrací bylo zjištěno, že se řidič téhož přestupku dopustil podruhé během dvanácti kalendářních měsíců, proto došlo k sepsání oznámení přestupku. Dále je součástí spisu záznam o přestupku pořízený radarem s vyobrazením celého vozidla včetně registrační značky, kde je specifikováno stanoviště měření D5 57 km směr Rozvadov. Dále je součástí spisu i ověřovací list radaru a výpis z karty řidiče.

Správní orgán I. stupně nařídil jednání na 12.2.2015, z něhož se žalobce písemností ze dne 9.2.2015 omluvil se zdůvodněním, že je na semináři v zahraničí, což dokládá elektronickou letenkou a programem semináře. Jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce a svědek P. K. odkázal na obsah oznámení přestupku a obsah úředního záznamu, dále uvedl, že měřicí zařízení měli postavené v předemtný den na 57 km dálnice ve směru na Rozvadov, kde měří často. Kolem měřicího stanoviště projelo vozidlo VW Passat, jehož rychlost byla vyšší než 130 km/h a dle radaru byla kolem 170 km/h. Za vozidlem vyjeli se služebním vozidlem a měli vozidlo stále v dohledu a toto nikde neodbočilo ani nezastavilo. Zastavili ho na 59 km D5 v prostoru benzinové čerpací stanice Shell. Řidič byl ve vozidle sám a po předložení dokladů byl ztotožněn. Při kontrole zjistili, že nemohou řešit přestupek v blokovém řízení,

neboť se řidič téhož skutku dopustil již v daném roce.

Z dalšího nařízeného jednání na 4.3.2015 se žalobce podáním ze dne 2.3.2015 opět omluvil, ze závažných rodinných důvodů. Správní orgán I. stupně tak provedl další jednání v nepřítomnosti žalobce.

Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil tím, že 23.12.2014 v 11:43 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky WV Passat příslušné RZ po 57 km dálnice D5 ve směru na Rozvadov v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 130 km/h. a to rychlostí 165 km/h. Rovněž v odůvodnění správní orgán I. stupně uváděl, že ke spáchání přestupku došlo na 57 km dálnice D5 ve směru na Rozvadov a že následně bylo vozidlo zastaveno na 59 km, kde byla zjištěna totožnost řidiče. Správní orgán se opíral zejména o oznámení přestupku, záznam přestupku a výpověď svědka podpořenou úředním záznamem, v nichž je podle správního orgánu I. stupně místo měření, čas měření, konkrétní změřené vozidlo, jeho rychlost, dovolená rychlost v místě a řidič vozidla. Podle správního orgánu je výpověď dostatečně konkrétní a je v souladu s oznámením přestupku i úředním záznamem a je zřejmé, že popisuje projednávaný skutek. V rámci úvah o výši uložené sankce správní orgán zkonstatoval, že následkem jednání bylo porušení zájmu chráněného zákonem spočívajícího v ochraně života, zdraví a majetku účastníků provozu na pozemních komunikacích a dalších osob a v zajištění bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích, neboť při vyšší rychlosti se snižuje schopnost zpomalit nebo zastavit před nastavenou překážkou a též se zvyšuje účinek při nárazu vozidla do jiného předmětu. Stanovením nejvyšší dovolené rychlosti zákonodárce zvolil podle správního orgánu jistý kompromis mezi rychlostí dopravy a mírou rizika dopravních nehod, v prostoru dálnice je stanovena rychlost 130 km/h. Při srovnání rychlosti v daném případě 165 km/h (cca. 45 m/s) a 130 km/h (cca. 36 m/s) je zřejmé, že při reakci řidiče cca. 1 vteřina rychleji jedoucí vozidlo projede dráhu delší o 9 metrů. Ještě zřetelnější je rozdíl při brzděné dráze, která je při 130 km/h cca. 80 m a při 165 km/h již cca. 120 m. Při zvyšující se rychlosti se tak zvyšuje pravděpodobnost nevyhnutí se střetu, větší hmotné škody a vážného zranění osob. Při zjištěné rychlosti vozidla řízeného žalobcem je tak zřejmý zájem chráněný zákonem spočívající v zajištění dostatečného času na reakci řidiče a na zastavení vozidla před překážkou, tedy zájem na ochraně života, zdraví a majetku.

Žalovaný v žalobou **napadeném rozhodnutí** nejprve uvedl, že ze spisové dokumentace vyplývá spáchání přestupku v prostoru 57 km na dálnici D5 ve směru na Rozvadov a dále správní orgán zkonstatoval, že místo spáchání přestupku je ve výroku prvostupňového rozhodnutí i v jeho odůvodnění stanoveno naprosto konkrétně označením dálnice D5 a místem změření rychlosti na 57 km a směrem na obec Rozvadov. Tyto údaje považuje žalovaný za jednoznačně srozumitelné, k nimž není třeba již žádného místního šetření. Místo, kde bylo měřící zařízení umístěno, je v záznamu přestupku, kde je uvedeno stanoviště „D5 57km směr Rozvadov“. K zastavení vozidla došlo na benzinové čerpací stanici Shell dle svědka policisty, jehož výpověď v tomto směru koresponduje s úředním záznamem, k jeho zastavení došlo na 59 km dálnice D5 na benzinové čerpací stanici Shell. O místě spáchání přestupku tak nevznikly pochybnosti. Dále jen žalovaný zkonstatoval, že z oznámení přestupku plyne, že jako řidič vozidla byl ztotožněn právě žalobce dle občanského průkazu příslušného uvedeného čísla. Současně bylo výpovědí policisty prokázáno, že od změření

vozidla do jeho zastavení nemohlo dojít k záměně řidiče ani jeho vozidla, neboť vozidlo neztratil policista z dohledu a řidič byl ve vozidle sám. Žalobce nadto nekonkretizuje, kdo by měl být osobou přestupce a přednáší jen obecnou námitku. Tvrdí, že po změření rychlosti řidič přešel na zadní sedadlo a žalobce převzal řízení. Takovýto průběh skutkového děje považuje žalovaný za vyvrácený již tím, že svědeckou výpověď bylo vyloučeno, že by ve vozidle byla jiná osoba. Dále ztrácí tvrzení žalobce na věrohodnosti, neboť by bylo logické a na místě, aby toto uvedl již zakročujícím policistům nebo do oznámení přestupku. Žalobce tak neučinil, ani v následném nalézacím řízení a tuto variantu předkládá až v odvolání, tedy téměř půl roku po spáchání přestupku. Žalovaný nezpochybnil jeho právo na obhajobu v kterékoliv fázi řízení, avšak to nevylučuje možnost správního orgánu posuzovat vliv doby uplatnění na věrohodnost námitky. Nadto považuje žalovaný tento skutkový děj za technicky nemožný, neboť jen těžko si lze představit vozidlo na dálnici s rychlostí téměř 170 km/h, jehož řízení by řidič opustil a přelézal do zadní části vozidla, přičemž vozidlo od měření rychlosti do zastavení ujelo pouhé dva kilometry, tedy za necelou minutu. Takovou variantu skutkového děje považuje žalovaný za zcela vyloučenou, technicky nerealizovatelnou, nesoucí znaky absurdity. Správním orgánem I. stupně pojaté odůvodnění materiálního znaku považuje žalovaný za dostačující. Žalobcem namítané rozhodnutí NSS vychází ze situace, kdy řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o marginální 2 km/h v blízkosti značky okraje obce osazené v zásadě v poli bez zástavby, která by odůvodňovala umístění značky právě v tomto místě. V daném případě však žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 35 km/h, tedy 17x více než v případě posuzovaném NSS. Jedná se tak o značné překročení rychlosti naplňující znaky kvalifikované skutkové podstaty. Dle judikatury NSS v běžně se vyskytujících případech přestupkového jednání je již naplněním formálního znaku přestupku naplněn i znak materiální. Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu v trestní věci sp. zn. 1Tzn 2/96, publikovaném pod číslem 41/1996 Sb. Ns., podle něhož již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Ustanovení § 3 odst. 2 trestního zákona se uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti v konkrétním případě ani při formálním naplnění znaku skutkové podstaty nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranice typové nebezpečnosti pro společnost, tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty. Na toto rozhodnutí poukázal Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1As 18/2012-26, podle něhož čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které případně způsobují oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání vůbec nebylo kvalifikováno jako přestupek. Podle žalovaného v daném případě společenská nebezpečnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 35 km/h je vyjádřena již tím, že zákonodárce pro takovéto společensky závažné jednání vytvořil přísněji trestnou kvalifikovanou skutkovou podstatu, při jejím opakovaném naplnění se ukládá zákaz činnosti. Krom toho vyšší rychlost než dovolená má sama o sobě nepochybně výrazně negativní vliv na reakční schopnosti řidiče potažmo na délku brzdné dráhy. Je tedy podle žalovaného zjevné, že nemohly být v daném případě shledány žádné okolnosti snižující společenskou nebezpečnost na míru nepatrnou a materiální znak přestupku byl naplněn, tudíž provádět znalecké zkoumání či vyšetřovací pokus je nadbytečné, neboť by to nemohlo přinést žádnou přidanou hodnotu zjištěnému stavu věci.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Soud neakceptoval tvrzení žalobce, že správní orgány nezjistil skutkový stav věci tak, že o něm není důvodných pochybností. Na podkladě správního spisu má soud za to, že není důvod pochybovat o věrohodnosti policistů jako svědků, neboť místo přestupku i další okolnosti ve výpovědi obou zúčastněných se shodují.

Dále soud odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007 – 114, dle kterého „[...] policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ V daném případě také nešlo o jednání ze strany policistů v žádném případě za šikanózní, nebyl patrný osobní zájem policistů na daném případě a i spisová dokumentace daného případu je také v pořádku. Proto zdejší soud považuje výpověď policistů za věrohodnou, neboť „[o] případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ (srov. rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63)

Z výše uvedeného plyne, že pokud policista od okamžiku měření do zastavení vozidla vozidlo žalobce neztratil z očí, následně byl žalobce policisty ztotožněn a současně nebyly zjištěny žádné konkrétní pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty, se kterou korespondují i písemné podklady rozhodnutí, není důvod pochybovat o tom, že řidičem změřeného vozidla byl v dané věci právě žalobce. To platí tím spíše, že z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce byl ve vozidle sám.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný nesprávně místo spáchání přestupku na 7. km dálnice D. V kontextu obsahu správního spisu, kde ve všech dalších podkladech se uvádí správný údaj – 57. km (na záznamu z radaru, na oznámení přestupku, úředním záznamu PČR, ve výroku prvostupňového rozhodnutí), je zcela nepochybné, že se v rozhodnutí žalovaného jednalo pouze o zřejmou nesprávnost, dílčí chybu v psaní, která nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Tvrzení žalobce v této souvislosti, že měl dostatek času na výměnu řidiče v úseku od 7. do 59. km dálnice D5, tj. do doby silniční kontroly, se jeví účelovým vzhledem k tomu, že nejsou žádné důvodné pochybnosti o tom, že ke změření vozidla došlo na 57. km dálnice a ke kontrole vzápětí poté na 59. km dálnice.

K neprovedení důkazu rekonstrukcí celého případu se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že toto nebylo nezbytně třeba ke zjištění skutkového stavu a odvolává se na výrok NSS ze dne 7.6.2016 č. j. 10 As 44/2016, ve kterém se uvádí, že za situace, kdy *"správní orgány měly z podkladů nacházejících se ve správním spise za dostatečně prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, nebylo povinností správních orgánů předvolávat svědky a pořizovat tak další důkazy. Povinnost zjistit spolehlivě a úplně stav věci totiž správní orgány stihá jen do okamžiku zjištění stavu věci, o němž po právu nemají důvodné pochybnosti. Správní orgány nejsou povinny spolehlivě a úplně zjištěný stav věci ověřovat prováděním dalších důkazů."* Soud navíc podotýká, že by při případné rekostrukci nebylo možné nasimulovat totožné podmínky.

Na daný případ podle názoru soudu nedopadá žalobcem zmíněný judikát NSS č. j. 5 As 104/2008 – 45, neboť nejvyšší povolená rychlost nebyla překročena jen marginálně jako ve zmíněném rozhodnutí NSS, nýbrž o více než 25 %, v důsledku čehož byla naplněna kvalifikovaná skutková podstata přestupku. Podle rozsudku NSS ze dne 27.09.2012, čj. 1 As 118/2012 – 23 (dostupný na www.nssoud.cz) materiální stránku přestupku je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti, nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku. Na základě těchto úvah soud má za to, že v daném případě byly naplněny nejen formální, nýbrž i materiální znaky přestupku

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. června 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně